

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 411/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 98/2018 z 25. júla 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 173/2019 z 11. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 98/2018 z 25. júla 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 173/2019 z 11. decembra 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadostučinenie v sume 6 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Sťažovateľ v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 30/2012 vystupoval v procesnom postavení žalovaného v 1. rade. V označenom konaní sa [REDAKOVANÉ] žalobou domáhal uloženia povinnosti sťažovateľovi umožniť žalovanému v 2. rade vstup na pozemky nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na účely odstránenia doterajšieho kanalizačného potrubia a uloženia nového kanalizačného potrubia.

4. Okresný súd v poradí svojím druhým rozsudkom č. k. 4 C 30/2012 z 21. decembra 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol okrem iného tak, že sťažovateľovi uložil žalobcom požadovanú povinnosť.

5. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

6. Následne sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok, ktorý odôvodnil s poukazom na dovolacie dôvody uvedené v § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). O podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa postupom podľa § 447 písm. c) a f) CSP odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie nesúhlasil s tým, ako krajský súd právne posúdil jeho vec, keďže nesprávne vychádzal z § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože v jeho veci išlo o zásahy už vykonané, a nie zásahy, ktoré by hrozili. Podľa sťažovateľa sa krajský súd v tomto smere odklonil aj od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu a zároveň zaťažil svoje rozhodnutie arbitrárnosťou, pretože pri rozhodovaní nepoužil „*relevantnú právnu normu § 123 a nasl. Obč. zák., svoje rozhodnutie nezdôvodnil ústavne konformným spôsobom.*“.

8. Pokiaľ ide o námietky smerujúce k uzneseniu najvyššieho súdu, sťažovateľ predovšetkým uvádza, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie v časti dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP s tým, že zároveň opomenul prihliadnuť na to, že v jeho dovolaní označil „*rozhodnutie R 3/1988*“, ktoré považuje za rozhodnutie, od ktorého sa mal krajský súd odkloniť. Podľa jeho názoru sa najvyšší súd „*vôbec nezaoberal skutočnosťou, že odvolací súd nevyhodnotil skutkovo správne a ani nevykonal žiadne dôkazy v súvislosti so skutočnou trasou po ktorej je položené kanalizačné potrubie a do ktorých pozemkov sa zasahuje.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu:

10. Z už uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že tento vo svojej podstate uplatňuje v ústavnej sťažnosti podanej proti rozsudku krajského súdu dovolací dôvod zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] a nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], pričom takýmto spôsobom koncipoval aj svoje dovolanie proti rozsudku krajského súdu.

11. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

12. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ na ochranu označených práv proti rozsudku krajského súdu využil mimoriadny opravný prostriedok. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v dovolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu:

13. K sťažnostným námietkam sťažovateľa ústavný súd uvádza, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie sťažovateľa v časti dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP bolo odmietnuté s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP „*konkrétne rozhodnutie/rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorého/ktorých sa odvolací súd odchýlil a tiež neuviedol, v čom sa odvolací súd v prejednávanej veci odchýlil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu.*“. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ dostačujúcim spôsobom nevyargumentoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Napriek tomu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že v dovolaní označil „*rozhodnutie R 3/1988*“, už žiadnym spôsobom kvalifikovane nespochybňuje hodnotenie najvyššieho súdu, podľa ktorého v dovolaní nevymedzil to, v čom, resp. akým spôsobom sa odvolací súd v prejednávanej veci odchýlil od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ ho vymedzil v rovine jeho nesúhlasu s právnym posúdením veci odvolacím (i prvoinštančným) súdom, ktorý pri posúdení žalobného nároku nesprávne vychádzal z § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže v jeho prípade išlo o zásahy už vykonané, trvajúce alebo opakujúce sa, a teda nešlo o zásahy, ktoré len hrozia. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že „*nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP*“, a preto dovolanie aj v tejto časti odmietol.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

16. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom neuvádza vo svojej ústavnej sťažnosti relevantnú právnu argumentáciu prioritne orientovanú na spochybnenie nosných dôvodov, v zmysle ktorých najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu pre nevymedzenie dovolacích dôvodov zákonným spôsobom a ako neprípustné [predovšetkým riadne nevymedzenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu podľa § 421 písm. a) CSP a nesprávne právne posúdenie uplatnené ako vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP]. Otázka nesprávneho hodnotenia, resp. nevykonania dôkazov (bod 8 tohto odôvodnenia) nebola dôvodom odmietnutia dovolania a ani s ním nesúvisí. Z pohľadu sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľovi preto nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením ním označených práv a uznesením najvyššieho súdu.

17. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd z pohľadu námietok uplatnených sťažovateľom a pri viazanosti rozsahom a dôvodmi návrhu (§ 45 zákona o ústavnom súde) neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu:

18. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

19. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

20. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, táto v časti namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Sťažovateľ sa v časti petitu ústavnej sťažnosti síce domáha vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu, avšak bez slovného pomenovania práv, ktorých porušenie namieta. Vzhľadom na to, že ustanovenia ústavy uvedené v čl. 48 ods. 2 v sebe zahŕňajú viacero práv, pre ústavný súd kvôli neurčitosti petitu v tejto časti nie je poznateľné, vyslovenia porušenia ktorého/ktorých z týchto práv sa sťažovateľ domáha. Navyše vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy absentuje aj akékoľvek odôvodnenie ústavnej sťažnosti.

22. Uvedené nedostatky ústavnej sťažnosti v tejto časti bránia jej meritórnemu preskúmaniu.

23. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, a preto ústavný súd nie je povinný nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa z úradnej povinnosti odstraňovať. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo iba formálnych, ale obsahových náležitostí (neurčitý či nezrozumiteľný petit, absencia akéhokoľvek odôvodnenia v tejto časti), ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov tejto ústavnej sťažnosti a ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu